

ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

30. september 2009*

Kohtuasjas T-341/07,

Jose Maria Sison, elukoht Utrecht (Madalmaad), keda esindasid advokaadid J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses ja W. Kaleck,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Bishop ja E. Finnegan,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

keda toetavad

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindajad: S. Behzadi Spencer ja I. Rao,

Madalmaade Kuningriik, esindajad C. Wissels, M. de Mol, M. Noort ja Y. de Vries,

ning

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: P. Aalto ja S. Boelaert,

menetlusse astujad,

mille esialgne ese on esiteks nõue tühistada osaliselt nõukogu 28. juuni 2007. aasta otsus 2007/445/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsused 2006/379/EÜ ja 2006/1008/EÜ (ELT 2007, L 169, lk 58), ja teiseks nõue hüvitada kahju,

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja esimees N. J. Forwood (ettekandja), kohtunikud D. Šváby ja E. Moavero Milanesi,

kohtusekretär: ametnik C. Kantza,

arvestades kirjalikus menetluses ja 30. aprilli 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

- ¹ Käesoleva vaidluse varasematest asjaoludest ülevaate saamiseks tuleb viidata Esimese Astme Kohtu 11. juuli 2007. aasta otsusele kohtuasjas T-47/03: Sison vs. nõukogu (kohtulahendite kogumikus ei avaldata, edaspidi „Sisoni kohtuotsus”) ja eeskätt selle punktidele 46–70, kus kirjeldatakse Madalmaades hageja Jose Maria Sisoni suhtes toimunud haldus- ja kohtumenetlusi, mille tulemusena tegi Raad van State (riiginõukogu, Madalmaad) 17. detsembri 1992. aasta otsuse (edaspidi „Raad van State 1992. aasta otsus”) ja 21. veebruari 1995. aasta otsuse (edaspidi „Raad van State 1995. aasta otsus”) ning arrondissementsrechtbank te ‘s-Gravenhage (Haagi piirkondlik kohus, edaspidi „rechtbank”) Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (halduskolleegium, õiguse ühetaolise kohaldamise osakond, välismaalaste kohtuasjad) 11. septembri 1997. aasta otsuse (edaspidi „rechtbanki otsus”).

- 2 Sisoni kohtuotsusega tühistas Esimese Astme Kohus hagejat puudutavas osas nõukogu 29. mai 2006. aasta otsuse 2006/379/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2005/930/EÜ (ELT 2006, L 144, lk 21), põhjendusega, et kõnesolev otsus ei olnud põhjendatud, et see oli vastu võetud menetluses, kus hageja kaitseõigused ei olnud tagatud, ning et Esimese Astme Kohus ei saanud ise kontrollida selle otsuse õiguspärasust (vt Sisoni kohtuotsus, punkt 226).

- 3 Nõukogu võttis nimetatud Sisoni kohtuotsuse aluseks olevas kohtuasjas pärast 30. mail 2006 toimunud kohtuistungit, kuid enne selle kohtuotsuse väljakuulutamist, 28. juunil 2006 vastu otsuse 2007/445/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsused 2006/379/EÜ ja 2006/1008/EÜ (ELT 2006, L 169, lk 58). Nimetatud otsusega jättis nõukogu hageja nime loetellu, mis on ära toodud nõukogu 27. detsembri 2001. aasta määruses (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks (EÜT 2001, L 344, lk 70; ELT eriväljaanne 18/01, lk 207; parandus ELT 2007, L 164, lk 36; edaspidi „vaidlusalune loetelu“).

- 4 Nõukogu teatas enne selle otsuse vastuvõtmist 23. aprilli 2007. aasta kirjas hagejale, et ta on seisukohal, et põhjused, mille tõttu hageja vaidlusalusesse loetellu kanti, on jätkuvalt aktuaalsed ning et sellest tulenevalt otsustas ta jätta hageja nime sellesse loetellu edasi. Kirjale oli lisatud seletuskiri põhjendustega, millele nõukogu tugines. Hagejale anti teada, et tal on õigus esitada ühe kuu jooksul nõukogule märkusi, mis puudutavad nõukogu kava jätta hageja nimi sellesse loetellu, viidatud põhjendusi ja kõiki seda otsust toetavaid dokumente.

- 5 Kirjale lisatud seletuskirjas märkis nõukogu järgmist:

„SISON, Jose Maria (teise nimega Armando Liwanag, teise nimega Joma, Filipiinide Kommunistliku Partei, sh NPA juhataja), sündinud 8. veebruaril 1939 Cabugaos, Filipiini Vabariigis

Jose Maria Sison on Filipiinide Kommunistliku Partei, sh New People's Army (NPA) (Filipiinid) asutaja ja juhataja, kes on lisatud ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP artikli 1 lõike 2 tähenduses terroriaktidega seotud rühmituste loetellu. Ta on korduvalt toetanud vägivalda kasutamist poliitiliste eesmärkide saavutamiseks ning talle on usaldatud juhtroll NPA-s – rühmituses, mis vastutab rea terroriaktide eest Filipiinidel. Need aktid kuuluvad ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP (edaspidi „ühine seisukoht”) artikli 1 lõike 3 [punkti] iii alapunktide i) ja j) kohaldamisalasse ning need pandi toime ühise seisukoha artikli 1 lõike 3 [punkti] iii) tähenduses tahtlikult.

[Rechtbank] kinnitas 11. septembril 1997 [...] [Raad van State 1995. aasta otsust]. Raad van State halduskolleegium otsustas, et varjupaigataotleja staatuse andmisest keelduti õigustatult, kuna oli tõendatud, et kõnealune isik juhatas (või oli üritanud juhatada) CPP sõjalist üksust NPA, mis oli vastutav teatava hulga terroriaktide eest Filipiinidel, ning kuna ilmnes ka, et tal olid kontaktid terroristlike organisatsioonidega üle terve maailma.

[Madalmaade] välisminister ja rahandusminister otsustasid ministri 13. augusti 2002. aasta määrusega („regeling”) nr DJZ/BR/749-02 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), mis avaldati Madalmaade ametlikus teatajas *Staatscourant* 13. augustil 2002, külmutada kõik Jose Maria Sisoni ja Filipiinide Kommunistliku Partei, sealhulgas New People's Army (NPA) varad.

Ameerika Ühendriikide valitsus omistas Jose Maria Sisonile määratluse „Specially Designated Global Terrorist” (erikorras ülemaailmse terroristina määratletud isik) vastavalt õigusaktile US Executive Order 13224. Selle otsuse peale on võimalik ühendriikide õiguse alusel edasi kaevata.

Pädevad asutused on seega teinud Jose Maria Sisoni suhtes otsuseid ühise seisukoha artikli 1 punkti 4 tähenduses.

Nõukogu on veendunud, et põhjused Jose Maria Sisoni kandmiseks isikute ja üksuste loetellu, kellele kohaldatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikeid 1 ja 2, on jätkuvalt aktuaalsed.”

- 6 Hageja esitas nõukogule oma märkused 22. mai 2007. aasta kirjas. Ta väitis eeskätt, et Raad van State 1995. aasta otsus ega rechtbanki otsus ei täida kohaldatavates ühenduse õigusnormides nõutud tingimusi, et olla rahaliste vahendite külmutamise otsuse aluseks. Ühtlasi palus ta nõukogult esiteks anda talle võimalus väljendada oma arvamust enne rahaliste vahendite külmutamist käsitleva uue otsuse vastuvõtmist ja teiseks saada koopia tema kirjalikest märkustest ja kõigist kohtuasja T-47/03 menetlusedokumentidest kõigile liikmesriikidele.

- 7 Hagejale teatati otsusest 2007/445 nõukogu 29. juuni 2007. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 23. aprilli 2007. aasta kirjale.

- 8 Nõukogu võttis 20. detsembri 2007. aasta otsusega 2007/868/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2007/445/EÜ (ELT 2007, L 340, lk 100), vastu uue ajakohastatud loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes seda määrust kohaldatakse. Nii hageja kui ka New People's Army (NPA) nimi võeti sellesse loetellu üle samas sõnastuses kui otsuse 2007/445 lisas.

- 9 Hagejale teatati otsusest 2007/868 nõukogu 3. jaanuari 2008. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 23. aprilli ja 29. juuni 2007. aasta kirjadele.

- 10 Nõukogu jättis 29. aprilli 2008. aasta otsusega 2008/343/EÜ, millega muudetakse otsust 2007/868 (ELT 2008, L 116, lk 25), hageja vaidlusalusesse loetellu, muutes siiski tema isikut ning Filipiinide Kommunistliku Parteid (CPP) käsitlevaid rubriike otsuse 2007/868 lisas.

- 11 Otsuse 2008/343 artiklis 1 on sätestatud:

„Otsuse 2007/868/EÜ lisas asendatakse kirje Jose Maria SISONI (teise nimega Armando Liwanag, teise nimega Joma) kohta järgmisega:

„SISON, Jose Maria (teise nimega Armando Liwanag, teise nimega Joma), sündinud 8.2.1939 Cabugaos (Filipiini Vabariik) – omab juhtivat rolli Filipiinide Kommunistlikus Parteis, sealhulgas NPA-s (New People’s Army)”.

- 12 Otsuse 2008/343 artiklis 2 on sätestatud:

„Otsuse 2007/868/EÜ lisas asendatakse kirje Filipiinide Kommunistliku Partei kohta järgmisega:

„Filipiinide Kommunistlik Partei, sealhulgas New People’s Army – NPA/Uus Rahvaarmee, Filipiinid, seotud isik SISON, Jose Maria (teise nimega Armando Liwanag, teise nimega Joma, omab juhtivat rolli Filipiinide Kommunistlikus Parteis, sealhulgas NPA-s)”.

13 Nõukogu teatas enne selle otsuse vastuvõtmist 25. veebruari 2008. aasta kirjas hagejale, et ta on seisukohal, et põhjused, mille tõttu hageja vaidlusalusesse loetellu kanti, on jätkuvalt aktuaalsed ning et sellest tulenevalt otsustas ta jätta hageja nime sellesse loetellu edasi. Esiteks viitas nõukogu seletuskirjale, mis edastati hagejale 3. jaanuari 2008. aasta kirjaga. Teiseks märkis nõukogu, et talle oli esitatud uut teavet pädeva asutuse otsuste kohta nõukogu 27. detsembri 2001. aasta ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta (EÜT 2001, L 344, lk 93; ELT eriväljaanne 18/01, lk 217) artikli 1 lõike 4 tähenduses ning et selle teabe uurimise järel otsustas nõukogu seda seletuskirja muuta. Kirjale oli lisatud ajakohastatud seletuskiri, millele nõukogu osutas. Hagejale anti teada, et tal on õigus esitada ühe kuu jooksul nõukogule märkusi nõukogu kava kohta jätta hageja nimi sellesse loetellu, põhjenduste kohta, millele nõukogu selles osas tugines ja kõikide seda otsust toetavate dokumentide kohta.

14 25. veebruari 2008. aasta kirjale lisatud seletuskiri kordab sisuliselt varem hagejale edastatud seletuskirju. Muu hulgas lisas nõukogu järgmist:

„[Rechtbank] järeldas oma 13. septembri 2007. aasta otsuses (LJN:BB3484), et rida kaudseid tõendeid annavad mõista, et Jose Maria Sison oli seotud CPP Keskkomiteega (KK) ja selle sõjalise üksusega NPA. [Rechtbank] järeldas ühtlasi, et kaudsed tõendid võimaldavad järeldada, et Jose Maria Sison mängib endiselt kesket rolli KK, CPP ja NPA salajases tegevuses.

Apellatsiooniasutuses järeldas Haagi apellatsioonikohus 3. oktoobri 2007. aasta otsuses (LJN:BB4662), et toimikus on suur hulk kaudseid tõendeid sellest, et Jose Maria Sison jätkas juhtiva rolli mängimist CPP-s kas selle juhatajana või muul moel kõigi eksiilis elatud aastate jooksul.”

15 Hageja esitas nõukogule oma märkused 24. märtsi 2008. aasta kirjas. Ta kordas varem nõukogule juba esitatud argumente ning väitis eeskätt, et rechtbanki otsus ega Haagi

apellatsioonikohtu otsus ei täida kohaldatavates ühenduse õigusnormides nõutud tingimusi, et olla rahaliste vahendite külmutamise otsuse aluseks.

- 16 Hagejale teatati otsusest 2008/343 nõukogu 29. aprilli 2008. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 25. veebruari 2008. aasta kirjale.
- 17 Nõukogu võttis 15. juuli 2008. aasta otsusega 2008/583/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2007/868/EÜ (ELT 2008, L 188, lk 21), vastu uue ajakohastatud loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes seda määrust kohaldatakse. Nii hageja kui ka NPA nimi võeti sellesse loetellu üle samas sõnastuses kui otsuse 2007/868 lisas, mida muudeti otsusega 2008/343.
- 18 Hagejale teatati otsusest 2008/583 nõukogu 15. juuli 2008. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 25. veebruari ja 29. aprilli 2008. aasta kirjadele.
- 19 Nõukogu võttis 26. jaanuari 2009. aasta otsusega 2009/62/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2008/583/EÜ (ELT 2009, L 23, lk 25), vastu uue ajakohastatud loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes seda määrust kohaldatakse. Nii hageja kui ka NPA nimi võeti sellesse loetellu üle samas sõnastuses kui otsuse 2007/868 lisas, mida muudeti otsusega 2008/343.
- 20 Hagejale teatati otsusest 2009/62 nõukogu 27. jaanuari 2009. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 25. veebruari, 29. aprilli ja 15. juuli 2008. aasta kirjadele.

- 21 Nõukogu võttis 15. juuni 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 501/2009, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2009/62/EÜ (ELT 2009, L 151, lk 14), vastu uue ajakohastatud loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes määrust nr 2580/2001 kohaldatakse. Nii hageja kui ka NPA nimi võeti sellesse loetellu üle samas sõnastuses kui otsuse 2009/62 lisas.
- 22 Hagejale teatati määrusest nr 501/2009 nõukogu 16. juuni 2009. aasta kirjaga. Sellele kirjale oli lisatud samasugune seletuskiri nagu nõukogu 27. jaanuari 2009. aasta kirjale.

Menetlus ja poolte nõuded

- 23 Hageja algatas käesoleva menetluse hagiavaldusega, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 10. septembril 2007. Hagi esialgne ese oli esiteks nõue tühistada EÜ artikli 230 alusel osaliselt otsus 2007/445 ja teiseks EÜ artiklitele 235 ja 288 tuginev kahju hüvitamise nõue.
- 24 Ühtlasi esitas hageja samal päeval Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud eraldi dokumendiga taotluse lahendada asi Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 76a alusel kiirendatud menetluses. Nõukogu esitas nimetatud taotluse kohta märkused 28. septembril 2007.
- 25 Esimese Astme Kohus (seitsmes koda) otsustas 11. oktoobril 2007 enne selle taotluse osas seisukoha võtmist korraldada kodukorra artikli 64 alusel poolte mitteametlik kohtumine ettekandja-kohtuniku juuresolekul. Kohtumine leidis aset 8. novembril 2007.

- 26 Esimese Astme Kohus (seitsmes koda) otsustas 13. novembril 2007, et lahendab kohtuasja EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi osas kiirendatud menetluses, tingimusel et hageja esitab seitsmepäevase tähtaja jooksul hagi lühendatud versiooni ning loetelu neist lisadest, mida tuleb ainsana arvesse võtta, lähtudes tema poolt mitteametliku kohtumise jaoks ette valmistatud projektist, mis järgis pooltele antud praktilisi juhiseid (ELT 2007, L 232, lk 7). Hageja täitis omalt poolt selle tingimuse.
- 27 Poolte taotlusel peatas Esimese Astme Kohtu seitsmenda koja esimees 13. novembril 2007 menetluse EÜ artiklite 235 ja 288 alusel esitatud kahju hüvitamise nõude osas, kuni EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi käsitleva kohtuotsuse kuulutamiseni.
- 28 Hagi lühendatud versioonis, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 19. novembril 2007, palub hageja Esimese Astme Kohtul:
- tühistada teda puudutavas osas otsus 2007/445 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.33 ja 2.7;
 - mõista kohtukulud välja nõukogult.
- 29 Kostja vastuses, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 5. detsembril 2007, palub nõukogu Esimese Astme Kohtul:
- jätta hagi rahuldamata;

- mõista kohtukulud välja hagejalt.

30 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 24. jaanuaril 2008 saabunud dokumendiga palub hageja võimalust muuta oma nõudeid, väiteid ja argumente nii, et nendega peetakse silmas otsust 2007/868. Selles dokumendis palub ta Esimese Astme Kohtul:

- kuulutada see muutmine vastuvõetavaks ja lugeda tühistamishagi esitatuks otsuse 2007/868 vastu;
- tühistada osaliselt otsus 2007/868 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.33 ja 2.7 hagejat puudutavas osas;
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

31 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 15. veebruaril 2008 esitatud märkustes nõustus nõukogu selle muutmistaotlusega.

32 Olles pooled ära kuulanud, lubas Esimese Astme Kohtu seitsmenda koja esimees 12. veebruari ja 22. aprilli 2008. aasta määrustega Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigil, Madalmaade Kuningriigil ja Euroopa Ühenduste Komisjonil nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astuda.

33 7. mai 2008. aasta kirjas esitas nõukogu Esimese Astme Kohtu kantseleisse koopia otsusest 2008/343, kirjast, millega hagejat sellest otsusest teavitati, ja sellele kirjale lisatud uuest seletuskirjast. Need dokumendid lisati toimikule.

34 Hageja esitas omalt poolt märkused 11. juunil 2008 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud dokumendiga.

35 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 8. juulil 2008 saabunud dokumendiga palub hageja võimalust muuta oma nõudeid, väiteid ja argumente nii, et nendega peetakse silmas otsust 2008/343. Selles dokumendis palub ta Esimese Astme Kohtul:

- kuulutada see muutmine vastuvõetavaks ja lugeda tühistamishagi esitatuks otsuse 2008/343 vastu;
- tühistada osaliselt otsus 2008/343 ning täpsemalt selle artikkel 1 ja artikkel 2 osas, milles mainitakse tema nime;
- tühistada osaliselt otsus 2007/868 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.33 ja 2.7 hagejat puudutavas osas;
- tühistada osaliselt otsus 2007/445 vastavalt tema esialgsetele nõuetele;

- mõista kohtukulud välja nõukogult.

³⁶ Esimese Astme Kohtu kantseleisse 29. juulil 2008 esitatud märkustes nõustus nõukogu selle muutmistaotlusega ja vastas selles taotluses esitatud argumentidele.

³⁷ Esimese Astme Kohtu kantseleisse 15. septembril 2008 esitatud dokumendiga palub hageja võimalust muuta oma nõudeid, väiteid ja argumente nii, et nendega peetakse silmas otsust 2008/583. Selles dokumendis palub ta Esimese Astme Kohtul:

- kuulutada see muutmine vastuvõetavaks ja lugeda tühistamishagi esitatuks otsuse 2008/583 vastu;
- tühistada osaliselt otsus 2008/583 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.26 ja 2.7 teda puudutavas osas;
- tühistada osaliselt otsused 2007/445, 2007/868 ja 2008/343 vastavalt tema eelmistele nõuetele;

- mõista kohtukulud välja nõukogult.

38 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 10. oktoobril 2008 esitatud märkustes nõustus nõukogu selle muutmistaotlusega.

39 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 26. veebruaril 2009 esitatud dokumendiga palub hageja võimalust muuta oma nõudeid, väiteid ja argumente nii, et nendega peetakse silmas otsust 2009/62. Selles dokumendis palub ta Esimese Astme Kohtul:

- kuulutada see muutmine vastuvõetavaks ja lugeda tühistamishagi esitatuks otsuse 2009/62 vastu;
- tühistada osaliselt otsus 2009/62 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.26 ja 2.7 teda puudutavas osas;
- tühistada osaliselt otsused 2007/445, 2007/868, 2008/343 ja 2008/583 vastavalt tema eelmistele nõuetele;
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

40 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 18. märtsil 2009 esitatud märkustes nõustus nõukogu selle muutmistaotlusega.

- 41 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (seitsmes koda) avada suulise menetluse.
- 42 Poolte – välja arvatud Ühendkuningriik, kes vabandas oma puudumist –kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 30. aprilli 2009. aasta kohtuistungil.
- 43 Kohtuistungil palus Esimese Astme Kohus hagejal esitada seitsme päeva jooksul dokument, mis oli juba kohtuasja T-47/03 toimikule lisatud ja millele tema esindaja käesolevas asjas kohtukõnede ajal uuesti viitas, nimelt tollase välisministri J. De Hoop Scheffer'i 8. oktoobri 2002. aasta deklaratsioon seoses CPP, NPA ja hageja tegevusega Madalmaades, mille ta esitas vastusena parlamendi küsimusele.
- 44 Kui hageja oli nimetatud nõude täitnud, kutsus Esimese Astme Kohus pooli üles esitama oma märkused selle dokumendi kohta seitsmepäevase tähtaja jooksul, mille möödumisel lõpetati suuline menetlus.
- 45 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 28. juunil 2009 esitatud dokumendiga palub hageja Esimese Astme Kohtul uuendada suuline menetlus selleks, et Esimese Astme Kohus saaks vastu võtta menetlust korraldava meetme, mis võimaldaks hagejal muuta oma nõudeid, väiteid ja argumente, et arvestada määruse nr 501/2009 vastuvõtmisega. Selles dokumendis palub ta Esimese Astme Kohtul
- kuulutada see muutmine vastuvõetavaks ja lugeda tühistamishagi esitatuks määruse nr 501/2009 vastu;

- tühistada osaliselt määrus nr 501/2009 ning täpsemalt selle lisa punktid 1.24 ja 2.7 teda puudutavas osas;
- tühistada osaliselt otsused 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 vastavalt tema eelmistele nõuetele;
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

⁴⁶ Esimese Astme Kohus (seitsmes koda) otsustas 8. juuli 2009. aasta määrusega vastavalt kodukorra artiklile 62 suulise menetluse uuendada. Kohtukantselei 10. juuli 2009. aasta kirjas kutsuti teisi pooli üles võtma seisukoht eespool punktis 45 mainitud dokumendis esitatud menetlust korraldavate meetmete võtmise taotluse osas. Pärast nende poolte ärakuulamist otsustas Esimese Astme Kohus teha selle taotluse kohta otsuse hiljem ning lõpetas 7. augusti 2009. aasta otsusega uuesti suulise menetluse.

Esialgselt vaidlustatud akti tühistamise ja kohtuasja käigus teiste aktidega asendamise menetluslikud tagajärjed

⁴⁷ Nagu eelnevalt esitatud ülevaatest ilmneb, tühistati otsus 2007/445 ja asendati pärast hagiavalduse esitamist esiteks otsusega 2007/868, seejärel otsusega 2008/343, seejärel otsusega 2008/583, siis otsusega 2009/62 ja lõpuks määrusega nr 501/2009. Hageja taotles järjest võimalust oma esialgseid nõudeid muuta, et tema hagega taotletaks nende nelja otsuse ja selle määruse tühistamist teda puudutavas osas. Lisaks taotles ta endiselt eelnevate tühistatud aktide tühistamist, väites seejuures viitega Esimese Astme Kohtu 3. aprilli 2008. aasta otsusele kohtuasjas T-299/02: PKK vs. nõukogu (kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika), et vaatamata nende

aktide tühistamisele on tal endiselt huvi kõigi nende aktide tühistamise suhtes, millega ta vaidlusalusesse loetellu kanti või sinna edasi jäeti.

48 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale, mis käsitleb määruse nr 2580/2001 alusel võetud rahaliste vahendite külmutamise järjestikuste meetmete vastu esitatud hagi (vt Esimese Astme Kohtu 23. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-256/07: People's Mojahedin Organization of Iran vs. nõukogu, EKL 2008, lk II-3019, edaspidi „I PMOI kohtuotsus”, punktid 45–48 ja seal viidatud kohtupraktika), tuleb sellised taotlused rahuldada.

49 Käesolevas asjas tuleb seega leida, et hagi on selle kuupäeva seisuga, mil suuline menetlus pärast selle uuendamist lõpetati, suunatud otsuste 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ning määruse nr 501/2009 tühistamisele hagejat puudutavas osas, ning sellele, et pooltel lubataks oma nõuded, väited ja argumendid neid uusi asjaolusid arvestades ümber sõnastada, mis tähendab nende jaoks õigust esitada täiendavaid nõudeid, väiteid ja argumente (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 12. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-228/02: Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran vs. nõukogu, EKL 2006, lk II-4665, edaspidi „OMPI kohtuotsus”, punkt 30).

50 Kuna seletuskirja, mille nõukogu esitas otsuste 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ning määruse nr 501/2009 õigustamiseks, oli täiendatud võrreldes otsuste 2007/445 ja 2007/868 põhjendamiseks esitatud seletuskirjaga, ja kuna hageja muutis selle tagajärjel nende otsuste tühistamismõuete toetuseks esitatud argumente, siis tuleb neid käesolevas kohtuotsuses järgnevalt eraldi uurida.

Otsuste 2007/445 ja 2007/868 tühistamisnõuded

- 51 Käesoleva kiirendatud menetluse raames esitab hageja otsuse 2007/445 tühistamise nõude toetuseks sisuliselt neli väidet. Esimene väide käsitleb põhjendamiskohustuse rikkumist ja ilmset hindamisviga. Teine väide käsitleb määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise sisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 rikkumist. Kolmas väide käsitleb proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist. Neljas väide käsitleb ühenduse õiguse üldpõhimõtete ja põhiõiguste rikkumist.
- 52 Hageja leiab lisaks, et need väited ja nende aluseks olevad argumendid õigustavad ühtlasi ka otsuse 2007/868 tühistamist.

Esimene väide, mis käsitleb põhjendamiskohustuse rikkumist ja ilmset hindamisviga

Poolte argumendid

- 53 Hageja leiab, et nõukogu 23. aprilli ja 29. juuni 2007. aasta kirjadele lisatud seletuskiri ei täida EÜ artiklis 253 kehtestatud ja kohtupraktikas täpsustamist leidnud põhjendamise nõuet.
- 54 Esiteks ei vastanud nõukogu hageja 22. mail 2007 esitatud üksikasjalikele märkustele ega isegi maininud neid, mis näitab, et neid ei võetud arvesse.

55 Teiseks on otsusest teatamise kirja lisas esitatud põhjendus ilmselgelt ekslik, nii et seda ei saa lugeda õiguslikult piisavaks. Esiteks tugineb põhjenduste ülevaade tõendamata ja ebatäpsetele faktilistele väidetele (vt selle kohta allpool punkt 73). Teiseks tõlgendas nõukogu valesti Raad van State 1995. aasta otsust ja rehtbanki otsust (vt selle kohta allpool punktid 75–78). Kolmandaks ei vasta ükski neljast siseriikliku asutuse otsusest, millele nõukogu otsuse 2007/445 vastuvõtmise õigustamiseks tugines, määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ega ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kriteeriumidele (vt selle kohta allpool punktid 74, 79 ja 80).

56 Kolmandaks ei ole otsusest teatamise kirja lisas esitatud põhjendus „spetsiifiline ja konkreetne” Sisoni kohtuotsuse tähenduses (punktid 198 ja 217). Esiteks piirdus nõukogu üldiste kaalutluste väljendamisega. Teiseks ei selgitanud nõukogu, miks on hageja rahaliste vahendite külmutamine endiselt õigustatud kümme aastat pärast rehtbanki otsust ja 12 aastat pärast Raad van State 1995. aasta otsust, mis omakorda tuginesid veelgi vanematele asjaoludele. Kolmandaks ei selgitanud nõukogu, kuidas võiks hageja rahaliste vahendite külmutamine aidata konkreetselt kaasa terrorismi-vastasele võitlusele. Nõukogu ei esitanud ühtegi tõendit, et mõistlikult näidata, et hageja võis neid varasid kasutada tulevikus terroriaktide toimepanekuks või nendele kaasaaitamiseks.

57 Nõukogu, kes viitab ühtlasi teise väite vastuseks esitatud argumentidele (allpool punktid 82–85), leiab, et ta järgis Sisoni kohtuotsuses täpsustatud nõudeid rahaliste vahendite külmutamise otsuste põhjendamiseks, esitades hagejale täpsed andmed selle kohta, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses siseriiklikud pädevad asutused võtsid tema kohta vastu sobivad otsused. Otsusest teatamise kirjale lisatud seletuskirjas oli samuti täpsustatud, et nõukogu on veendunud, et põhjused, mille tõttu hageja vaidlusalusesse loetellu kanti, on jätkuvalt aktuaalsed.

58 Nõukogu väidab sellega seoses, et küsimus, kas terroristi või terroristliku organisatsiooni suhtes võetud eripiiranguid tuleb säilitada, on poliitiline ning sellele saab vastata vaid seadusandja. Ta peab arvestama kõiki asjassepuutuvaid asjaolusid, muu hulgas

kõnealuse isiku varasemat seotust terroriaktidega ja tema arvatavaid tulevase kavatsusi. Ta peab ühtlasi arvestama ka siseriiklike pädevate asutuste tehtud otsuste laadi. Kõik need asjaolud puudutavad üksikisikute julgeolekut ja avaliku korra kaitset; neis valdkondades on aga nõukogul lai kaalutusõigus.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 59 Esimese Astme Kohus on OMPI kohtuotsuses (punktid 138–151) ja Sisoni kohtuotsuses (punktid 185–198) määratlenud põhjendamiskohustusega seonduva tagatise eseme, kui küsimuse all on määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 alusel vastu võetud rahaliste vahendite külmutamise otsused, ja selle tagatise piirangud, mida võib huvitatud isikute suhtes sellises kontekstis õiguspäraselt kohaldada.
- 60 OMPI kohtuotsuse punktidest 143–146 ja 151 tuleneb konkreetsemalt, et nii rahaliste vahendite külmutamist käsitleva esialgse otsuse kui ka hilisemate otsuste põhjendus ei või puudutada üksnes määruse nr 2580/2001 kohaldamise õiguslikke tingimusi ehk konkreetsemalt pädeva siseriikliku asutuse otsuse olemasolu, vaid ära peavad olema näidatud ka spetsiifilised ja konkreetset põhjused, millest lähtudes nõukogu on oma kaalutusõigust kasutades asunud seisukohale, et huvitatud isiku rahalised vahendid tuleb külmutada (vt samuti I PMOI kohtuotsus, punkt 81).
- 61 Lisaks nähtub nii sama kohtuotsuse punktist 145 kui ka ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikest 6, millele on viidatud ka määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3, et kuigi enne rahaliste vahendite külmutamist puudutavate hilisemate otsuste tegemist tuleb huvitatud isiku olukord „uuesti läbi vaadata”, siis on selle eesmärk veenduda, et tema jätkmine vaidlusalusesse loetellu on „jätkuvalt õigustatud”, ja seda vajadusel uue teabe või tõendite alusel (vt samuti I PMOI kohtuotsus, punkt 82).

- 62 Esimese Astme Kohus on selles osas täpsustanud, et juhul kui rahaliste vahendite külmutamist puudutava hilisema otsuse põhjendused on olulises osas samad kui need, millele on tuginetud mõne varasema otsuse tegemisel, võib piirduda lihtsalt nende äramärgimisega, eelkõige juhul kui huvitatud isikuks on rühmitus või üksus (vt I PMOI kohtuotsus, punkt 82 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 63 Käesolevas asjas sedastab Esimese Astme Kohus, et nõukogu on OMPI, Sisoni ja I PMOI kohtuotsustes määratletud põhimõtetest vaidlustatud otsuste vastuvõtmise juures nõuetekohaselt kinni pidanud.
- 64 Hagejale saadetud 23. aprilli ja 29. juuni 2007. aasta kirjadele ning 21. jaanuari 2008. aasta kirjale lisatud seletuskirjas andis nõukogu ülevaate suhetest, mis tema teada eksisteerivad hageja, CPP ja NPA vahel ning viitas reale tegudele, mille hageja või NPA olid väidetavalt toime pannud ja mis tema hinnangul kuulusid ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punkti iii alapunktide i ja j alla ning olid toime pandud selle ühise seisukoha artikli 1 lõike 3 punktis iii märgitud eesmärkidel. Seletuskirja järgmistes lõikudes viitas nõukogu ka Raad van State 1995. aasta otsusele, rechtbanki otsusele, Madalmaade välisministri ja rahandusministri 13. augusti 2002. aasta määrusele DJZ/BR/749-02 (edaspidi „Sanctieregeling”) ja Ameerika Ühendriikide valitsuse otsusele, mis vastavalt president George W. Bush’i 23. septembril 2001 allkirjastatud korraldusele (Executive Order) nr 13224 omistas hagejale määratluse „Specially Designated Global Terrorist” (edaspidi „Ühendriikide otsus”) ning mille peale oli võimalik ühendriikide õiguse alusel edasi kaevata. Nõukogu järeldas sellest, et hageja suhtes oli tehtud otsused ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses. Nõukogu märkis seejärel, et ta oli veendunud, et põhjused hageja kandmiseks vaidlusalusesse loetellu on jätkuvalt aktuaalsed, ning teatas hagejale oma otsusest kohaldada talle jätkuvalt määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõigetes 1 ja 2 sätestatud meetmeid.
- 65 Lisaks tuleb möönda, et ulatuslik kaalutusõigus, mis on nõukogul nende asjaolude hindamisel, mida tuleb arvestada rahaliste vahendite külmutamise meetme võtmisel või jätkuval kohaldamisel (OMPI kohtuotsus, punkt 159), hõlmab ka hinnangu andmist ohule, mida minevikus terroriakte toime pannud isik või üksus võib endast jätkuvalt

kujutada, vaatamata asjaolule, et teatava pikema või lühema aja jooksul on tema terroristlik tegevus katkenud (I PMOI kohtuotsus, punkt 112).

66 Neil tingimustel ja eespool punktis 62 viidatud kohtupraktikat silmas pidades ei saa vastupidi hageja väidetele nõukogult nõuda, et ta märgiks täpsemalt, kuidas hageja rahaliste vahendite külmutamine aitab konkreetselt kaasa terrorismivastasele võitlusele, või et ta esitaks tõendeid selle kohta, et huvitatud isik võiks neid rahalisi vahendeid kasutada tulevikus terroriaktide toimepanekuks või neile kaasaaitamiseks.

67 Seoses hageja etteheitega nõukogule, et ta tugines ilmselgelt ekslikule põhjendusele, tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika järgi on põhjendamiskohustus oluline menetlusnõue, mida tuleb eristada küsimusest, kuivõrd põhjendatud oli esitatud põhistus – viimane käsitleb vaidlusaluse akti sisulist õiguspärasust (Euroopa Kohtu 15. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-66/02: Itaalia vs. komisjon, EKL 2005, lk I-10901, punkt 26; Esimese Astme Kohtu 5. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-303/02: Westfalen Gassen Nederland vs. komisjon, EKL 2006, lk II-4567, punkt 72; ja I PMOI kohtuotsus, punkt 85). Väidet, et põhistav osa ei ole põhjendatud, ei saa seega kontrollida EÜ artiklist 253 tuleneva kohustuse täitmise hindamisel (eespool viidatud kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 55).

68 Järelikult tuleb see argument käesoleva väite raames ainetuna tagasi lükata. Siiski võetakse seda arvesse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 rikkumist käsitleva väite hindamisel, kus see võib olla asjakohane (vt allpool punkt 87).

69 Seoses sellega, et hageja heidab nõukogule ette tema kirjalikele märkustele vastamata jätmist, tuleb meenutada, et kuigi nõukogu on EÜ artikli 253 alusel kohustatud ära nimetama faktilised asjaolud, millest sõltub tema poolt vastuvõetavate aktide põhjendus, ning õiguslikud kaalutlused, millest lähtudes ta kõnesolevad aktid vastu võttis, ei nõua see säte, et nõukogu käsitleks kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mida

huvitatud isikud on haldusmenetluse käigus tõstatanud (vt I PMOI kohtuotsus, punkt 101 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 70 Ka see argument tuleb käesoleva väite raames järelikult ainetuna tagasi lükata. Samas võib see osutada asjakohaseks kaitseõiguse rikkumist käsitleva väite hindamisel.
- 71 Eelnevast tuleneb, et põhjendamiskohustuse väidetav rikkumine ei ole käesolevas asjas tõendatud ning esimene väide tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Teine väide, mis käsitleb määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 rikkumist

Poolte argumendid

- 72 Hageja väidab, et määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 esitatud õiguslikud tingimused ei ole käesolevas asjas täidetud.
- 73 Esiteks on nõukogu esitatud faktiväited ekslikud ja alusetu. Need ei ole seega kohaldatavate õigusnormide tähenduses „täpsed andmed või toimiku materjalid”. Esiteks väitis nõukogu ekslikult ja ilma tõenditeta, et hageja on Armando Liwanag. Teiseks väitis nõukogu ekslikult ja ilma tõenditeta, et hageja on „Filipiinide Kommunistliku Partei, sh New People’s Army (NPA)” juhataja või juht. Kolmandaks väitis nõukogu ekslikult ja ilma tõenditeta, et hageja on „toetanud vägivalda kasutamist”,

vaatamata tema rollile Filipiinide rahuprotsessis. Neljandaks väitis nõukogu ekslikult ja ilma tõenditeta, et hageja andis NPA-le juhiseid väidetavate terroriaktide toimepanemiseks Filipiinidel.

- 74 Teiseks ei olnud Raad van State 1995. aastal ega rechtbank 1997. aastal pädevad algatama uurimist või läbi viima menetlust seoses terroriaktiga. Kuigi Raad van State ja rechtbank on kohtud, ei saa neid seetõttu lugeda kohaldatavate sätete tähenduses „pädevateks asutusteks”.
- 75 Lisaks tõlgendas nõukogu Raad van State 1995. aasta otsust ja rechtbanki otsust täiesti ekslikult.
- 76 Esiteks ei „kinnitanud” rechtbank Raad van State 1995. aasta otsust, kuna talle esitatud küsimus oli täiesti erinev Raad van Statele esitatud küsimusest. Ühest küljest pidi Raad van State lahendama küsimuse, kas Madalmaade justiitsminister võis hagejale kohaldada Genfis 28. juulil 1951 allkirjastatud pagulasseisundi konventsiooni, mida on muudetud New Yorgis 31. jaanuaril 1967 allkirjastatud protokolliga (edaspidi „Genfi konventsioon”), artikli 1 lõiget F, et keelduda talle pagulasseisundi andmisest. Raad van State vastas sellele küsimusele eitavalt ja tunnistas hageja pagulaseks selle konventsiooni artikli 1 punkti A tähenduses. Seevastu pidi rechtbank lahendama küsimuse, kas Madalmaade justiitsminister võis õiguspäraselt keelduda hagejale Madalmaade elamisloa andmisest üldiste huvide alusel, kuigi ta oli tunnistanud pagulaseks. Ainus küsimus, milles rechtbank „kinnitas” Raad van State 1995. aasta otsust, käsitles Genfi konventsiooni artikli 1 lõike F kohaldamatust hageja suhtes.
- 77 Teiseks ei järeldanud ega tuvastanud Madalmaade kohtud, et hageja oli „vastutav teatud hulga terroriaktide eest Filipiinidel”, kuna seda küsimust ei esitatud kordagi neile

kohtutele. Rechtbank pidi lahendama küsimuse, kas justiitsminister võis keelduda andmast hagejale elamisluba „üldisest huvist tulenevatel tõsistel põhjustel” ja täpsemalt, võttes arvesse „Madalmaade riigi peamist huvi, st Madalmaade kui suveräänse riigi terviklikkust ja usaldusväarsust, mis puudutab eeskätt tema kohustusi teiste riikide ees”. On ilmne, et mõiste „üldine huvi” ei võrdu mõistega „terroriakti toimepanek või sellele kaasaaitamine”. Raad van State pidi lahendama küsimuse, kas Genfi konventsiooni artikli 1 lõige F on kohaldatav. Seda tehes leidis Raad van State, et Madalmaade julgeolekualituste esitatud tõendid „ei an[dnud] [...] piisavat faktilist alust, et õigustada järelust, et [hageja] [oli] juhatanud [NPA terroristlikke] operatsioone [Filipiinidel] ja [oli] vastutav nende eest sellel määral, et võiks järelada, et esine[sid] tõsised põhjused oletamaks, et [hageja] [oli] tööpoolest toime pannud [Genfi konventsiooni artikli 1 lõikes F] märgitud tõsiseid kuritegusid”.

78 Kolmandaks ei järelanud Madalmaade kohtud, et hagejal „olid kontaktid terroristlike organisatsioonidega üle terve maailma”. Oma otsuses piirdus rechtbank juhusliku viitega „andmetele isiklikest kontaktidest hageja ja terroristlike organisatsioonide esindajate vahel”. Hageja eitab neid kontakte ja rõhutab, et tal puudus juurdepääs Madalmaade julgeolekualituste dokumentidele, millele see rechtbanki järelust tugineb; see aga rikub tema arvates Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste konventsiooni (EIÕK) artiklit 6. Hageja väidab igal juhul, et pelgad kontaktid sellise organisatsiooni liikmetega, mida siseriiklikud asutused loevad terroristlikuks, ei kujuta iseenesest veel terroriaktis osalemist või sellele kaasaaitamist ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses.

79 Kolmandaks, mis puudutab ühest küljest Sanctieregelingi (vt Sisoni kohtuotsus, punkt 80) ja teisest küljest Ühendriikide otsust (vt Sisoni kohtuotsus, punkt 79), siis märgib hageja, et need on haldusorganite otsused, mitte aga kohtute või võrdväärsete organite otsused. Seega ei saa neid otsuseid pidada „pädeva asutuse” otsusteks kohaldatavate õigusnormide tähenduses.

80 Mis puudutab nõukogu viidatud asjaolu, et Ühendriikide otsuse peale on „võimalik ühendriikide õiguse alusel edasi kaevata”, siis väidab hageja, et see asjaolu ei muuda nimetatud otsust veel kohtuotsuseks. Ta lisab, et ta ei ole nimetatud otsust vaidlustanud nimelt seetõttu, et tal ei ole selleks rahalisi vahendeid, mis on otsuse 2007/445 alusel külmutatud, mitte aga seetõttu, et ta selle otsusega nõustub.

81 Nõukogu väidab, et määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 esitatud õiguslikud tingimused on käesolevas asjas täidetud.

82 Esiteks väidab nõukogu ühest küljest, et otsustest teatamise kirjadele lisatud seletuskirjades esitatud faktiväited on täpsed, ja teisest küljest, et ta tõlgendas Raad van State 1995. aasta otsust ja rechtbanki otsust õigesti. Nõukogu arvates on hageja viis neid fakte ja otsuseid esitada ekslik ja eksitav.

83 Sellega seoses viitab nõukogu hageja suhtes Madalmaades toimunud haldus- ja kohtumenetluste kirjeldustele ja Raad van State 1995. aasta otsuse ja rechtbanki otsuse kokkuvõttele, mis kõik sisalduvad Sisoni kohtuotsuse punktides 49, 50 ja 56–70. Neid asjaolusid silmas pidades leiab hageja ekslikult, et nõukogu järgmised väited on tõendamata: hageja on CPP, sh NPA juhataja; ta on toetanud vägivalla kasutamist; ta on juhtinud või üritanud juhtida NPA-d, mis on vastutav rea terroriaktide eest Filipiinidel; ja tal olid kontaktid terroristlike organisatsioonidega üle terve maailma. Hageja väitis ka eksitavalt, et Raad van State ja rechtbank tunnistasid ta pagulaseks. Tegelikult ei antud hagejale kunagi pagulasseisundit ega Madalmaade elamisluba, mida kinnitas ka rechtbank.

84 Mis puudutab hageja väidet, et ta ei saanud end tõhusalt rechtbanki ees kaitsta, kuna tal puudus juurdepääs toimiku teatud konfidentsiaalseks kuulutatud materjalidele (vt

eespool punkt 78), siis vastab nõukogu esiteks, et see argument käsitleb menetlust pädevas siseriiklikus kohtus, ja teiseks, et hageja nõustus selle menetluse toimumise ajal sellega, et rechtbanki president uurib toimiku materjale ning et see kohus võtab need arvesse ilma neid hagejale edastamata, nagu ilmneb rechtbanki otsuse punktist 6 (vt samuti Sisoni kohtuotsus, punkt 62).

85 Nõukogu väidab teiseks, et Raad van State ja rechtbank lugesid tõendatuks otsusest teatamise kirjale lisatud seletuskirjas esitatud faktilised asjaolud, mida meenutatakse eespool punktis 83. Need faktilised asjaolud kuuluvad tema arvates ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punkti iii alapunkti i (terroriaktidega ähvardamine) ja alapunkti j (terrorirühmituse juhtimine) kohaldamisalasse. Nõukogu leiab seetõttu, et määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 kohaldati hageja olukorrale nõuetekohaselt ja et ta ei ole sellega seoses teinud ilmset kaalutusviga, mis ainsana võib Esimese Astme Kohtu kontrollile alluda (Sisoni kohtuotsus, punkt 206).

86 Nõukogu väidab kolmandaks seoses hageja suhtes Madalmaade ja Ameerika Ühendriikide haldusametuste võetud otsustega (vt eespool punkt 79), et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 4 ei nõua, et pädeva siseriikliku asutuse otsus oleks tingimata kohtuotsus. Ta rõhutab lisaks, et neid otsuseid on võimalik Madalmaade ja Ühendriikide kohtutes vaidlustada. Igal juhul väidab nõukogu, et ta ei tuginenud vaidlustatud otsustes viidatud otsustele, vaid Raad van State 1995. aasta otsusele ja rechtbanki otsusele.

Esimese Astme Kohtu hinnang

87 Kõigepealt tuleb uurida hageja argumenti, et nõukogu 23. aprilli ja 29. juuni 2007. aasta ja 21. jaanuari 2008. aasta kirjadele lisatud seletuskirjades esitatud faktiväited on ekslikud ja aluseta. See argument on sisuliselt identne esimese väite raames esitatud

argumendiga, mille kohaselt otsusest teatamise kirjade lisades sisaldunud põhjendused on ilmselgelt ekslikud (vt eespool punkt 55).

88 Tuleb siiski sedastada, et kõnealuseid väiteid – välja arvatud seda, et hageja on Armando Liwanag, mis on igal juhul käesolevas asjas tähtsusetu – toetavad nõuetekohaselt Esimese Astme Kohtule esitatud toimiku materjalid, muu hulgas Raad van State poolt sõltumatult tuvastatud ja rechtbankis kinnitust leidnud faktilised asjaolud, mis on omandanud seadusjõu. Sellega seoses piisab viitest Sisoni kohtuotsuse punktidele 46–70, mis on esitatud ka allpool punktis 106.

89 Neil tingimustel tuleb hageja argumendid, mis käsitlevad faktiliste asjaolude hindamisel tehtud (ilmselget) viga, põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata.

90 Teiseks tuleb uurida hageja argumente (olles need eelnevalt ümber grupeerinud) selle kohta, et Raad van State 1995. aasta otsus, rechtbanki otsus, Sanctieregeling ega Ühendriikide otsus ei ole määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha artikli 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses pädeva asutuse otsused.

91 Sellega seoses tuleb Esimese Astme Kohus meelde, et OMPI ja I PMOI kohtuotsustes ning 4. detsembri 2008. aasta otsuses kohtuasjas T-284/08: *People's Mojahedin Organization of Iran vs. nõukogu* (EKL 2008, lk II-3487, edaspidi „II PMOI kohtuotsus“) määras ta kindlaks a) ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 rakendamise tingimused; b) selles kontekstis nõukogul lasuva tõendamiskoormise; c) kohtuliku kontrolli ulatuse selles valdkonnas.

92 Nagu Esimese Astme Kohus on OMPI kohtuotsuse punktides 115 ja 116, I PMOI kohtuotsuse punktis 130 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 50 märkinud, on faktilised ja õiguslikud asjaolud, millest võib sõltuda rahaliste vahendite külmutamise otsuse tegemine mõne isiku, rühmituse või üksuse suhtes, määratletud määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3. Nimetatud säte näeb ette, et nõukogu koostab, vaatab läbi ja muudab ühehäälselt nende isikute, rühmituste ja üksuste loetelu, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, kooskõlas ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõigetes 4–6 ette nähtud sätetega. Seega tuleb kõnealune loetelu koostada vastavalt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 4 täpsete andmete või toimikumaterjalide põhjal, millest nähtub, et pädev ametiasutus on teinud vastavate isikute, ühenduste või üksuste suhtes otsuse, olenemata sellest, kas see käsitleb arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või kaudsete tõendite põhjal terroriakti uurimise algatamist, terroriakti eest vastutusele võtmist, sellise akti toimepaneku katset, selles osalemist või sellele kaasaaitamist, või mõnes sellises aktis süüdimõistmist. „Pädev asutus” tähendab kohtuorganit või kui kohtuorganitel kõnealuses valdkonnas pädevus puudub, siis samaväärset pädevat asutust selles valdkonnas. Lisaks tuleb ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 kohaselt loetellu kantud isikute ja üksuste nimed korrapäraselt ja vähemalt kord iga kuue kuu tagant uuesti läbi vaadata tagamaks, et nende loetelus hoidmine on jätkuvalt põhjendatud.

93 Esimese Astme Kohus on OMPI kohtuotsuse punktis 117, I PMOI kohtuotsuse punktis 131 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 51 nimetatud asjaoludest lähtudes järeldanud, et menetlus, milles võidakse asjakohaste õigusnormide alusel võtta meede, millega külmutatakse rahalised vahendid, toimub kahel tasandil – liikmesriigi ja ühenduse tasandil. Esmalt peab siseriiklik pädev asutus, põhimõtteliselt kohtuorgan, tegema huvitatud isiku suhtes otsuse, mis vastab ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 määratlusele. Kui tegemist on uurimise algatamise või vastutuselevõtmise otsusega, peab see põhinema arvestatavatel ja usaldusväärsetel tõenditel või kaudsetel tõenditel. Teiseks peab nõukogu toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite põhjal, millest nähtub, et vastav otsus on tehtud, ühehäälselt otsustama huvitatud isiku kandmise vaidlusalusesse loetellu. Seejärel peab nõukogu korrapäraselt ja vähemalt iga kuue kuu tagant veenduma, et huvitatud isiku hoidmine vaidlusaluses loetelus on põhjendatud. Selles osas on kontrollimine, kas pädeva siseriikliku asutuse otsus vastab nimetatud määratlusele, oluline eeltingimus nõukogu esialgse rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmise jaoks, samas kui hilisema rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmise kontekstis on möödapääsmatult vajalik, et siseriiklikul tasandil kontrollitaks selle otsuse tagajärgi.

- 94 Lisaks on Esimese Astme Kohus OMPI kohtuotsuse punktis 123, I PMOI kohtuotsuse punktis 131 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 52 meenutanud, et EÜ artikli 10 kohaselt kehtib liikmesriikide ja ühenduse institutsioonide suhetes vastastikune lojaalse koostöö kohustus (vt Euroopa Kohtu 16. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-339/00: Iirimaa vs. komisjon, EKL 2003, lk I-11757, punktid 71 ja 72 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimetatud põhimõte on üldkohaldatav ning kuulub vältimatuna kohaldamisele eelkõige politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õiguslase koostöö raames (ühise nimetusega „justiits- ja siseküsimused” (JSK)), mida reguleerib EL lepingu VI peatükk, mis pealegi põhineb täielikult liikmesriikide ja institutsioonide vahelisel koostööl (Euroopa Kohtu 16. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-105/03: Pupino, EKL 2005, lk I-5285, punkt 42).
- 95 Esimese Astme Kohus on OMPI kohtuotsuse punktis 124, I PMOI kohtuotsuse punktis 133 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 53 järeldanud, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 – kui nõukogu ja liikmesriikide vahel ühise terrorismivastase võitluse jaoks teatava spetsiifilise koostöövormi kehtestavate sätete – kohaldamisel paneb see põhimõte nõukogule kohustuse arvestada niivõrd, kui võrd see on võimalik, siseriikliku pädeva ametiasutuse hinnangut – vähemalt siis, kui tegemist on kohtuorganiga – tema otsuse aluseks olevate „arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või kaudsete tõendite” olemasolu osas.
- 96 Nagu I PMOI kohtuotsuse punktis 134 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 54 on sedastatud, tuleneb eeltoodust, et kuigi nõukogu on see, kes on vastavalt asjakohastele õigusnormidele kohustatud tõendama, et isiku, rühmituse või üksuse rahaliste vahendite külmutamine on – või on jätkuvalt – õiguslikult põhjendatud, on selle tõendamise ese rahaliste vahendite külmutamise ühenduse tasandi menetluses suhteliselt kitsas. Esialgse rahaliste vahendite külmutamise otsuse puhul hõlmab see sisuliselt niisuguse täpse teabe ja toimumismaterjalide olemasolu, millest nähtub, et siseriiklik ametiasutus on huvitatud isiku suhtes teinud otsuse, mis vastab ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 toodud määratlusele. Rahaliste vahendite külmutamise kohta pärast uut läbivaatamist tehtava hilisema otsuse korral hõlmab tõendamiskoormise ese sisuliselt küsimust sellest, kas rahaliste vahendite külmutamine on jätkuvalt põhjendatud, arvestades kõiki antud asjas tähtsust omavaid asjaolusid, eelkõige pädeva siseriikliku ametiasutuse poolt pärast kõnesoleva otsuse tegemist võetud meetmeid.

97 Esimese Astme Kohus on omapoolse kontrolli kohta OMPI kohtuotsuse punktis 159, I PMOI kohtuotsuse punktis 137 ja II PMOI kohtuotsuse punktis 55 nentinud, et nõukogul on ulatuslik kaalutusõigus asjaolude osas, mida tuleb arvestada majanduslike ja finantssanktsioonide kehtestamisel EÜ artiklite 60, 301 ja 308 alusel vastavalt ühise välis- ja julgeolekupoliitika valdkonnas võetud ühisele seisukohale. Kõnesolev kaalutusõigus puudutab eelkõige otstarbekusega seotud kaalutlusi, mis on selliste otsuste tegemise aluseks.

98 Kuigi Esimese Astme Kohus möönab, et nõukogul on käsitletavas valdkonnas ulatuslik kaalutusõigus, ei tähenda see seda, et kohus peab jätma kontrollimata, kuidas on kõnealune institutsioon asjassepuutuvaid andmeid tõlgendanud (vt I PMOI kohtuotsuse punkt 138 ja II PMOI kohtuotsuse punkt 55). Ühenduste kohus peab kontrollima mitte ainult esitatud tõendite sisulist õigsust, usaldusväärsust ja ühtsust, vaid ka seda, kas kogutud tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida tuleb antud olukorra hindamisel arvesse võtta, ja kas need tõendid toetavad järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud. Igal juhul ei saa kohus niisuguse kontrolli läbiviimisel asendada nõukogu poolt meetme vajalikkuse osas antud hinnangut enda omaga (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 22. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-525/04 P: Hispaania *vs.* Lenzing, EKL 2007, lk I-9947, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

99 Käesolevas asjas tuleb selle kohtupraktika kohaselt kõigepealt kontrollida, kas vaidlustatud otsused võeti vastu täpse teabe või toimikumaterjalide põhjal, mis näitavad, et hageja suhtes tehtud otsus vastab ühise seisukohta 2001/931 artikli 1 lõikes 4 toodud määratlusele.

100 Sellega seoses on nõukogu 23. aprillil ja 29. juunil 2007 ning 21. jaanuaril 2008 saadetud, hagejale adresseeritud kirjadele lisatud seletuskirjades viidatud neljale otsusele, mille osas võiks *a priori* väita, et need võeti vastu ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses pädevate asutuste poolt, nimelt Raad van State 1995. aasta otsus, rechtbanki otsus, Sanctieregeling ja Ühendriikide otsus.

- 101 Samas kinnitas nõukogu kostja vastuses (punkt 31), et ehkki tema hinnangul oli tal käesolevas menetluses õigus lugeda ka Sanctieregelingi ja Ühendriikide otsust käesoleva sätte mõttes pädeva asutuse otsusteks, käsitleb ta selliste otsustena siiski vaid Raad van State 1995. aasta otsust ja rechtbanki otsust.
- 102 Kohtuistungil kinnitasid nõukogu ja Madalmaade Kuningriik vastusena Esimese Astme Kohtu küsimusele otsesõnu seda lähenemist, täpsustades, et Raad van State 1995. aasta otsus ja rechtbanki otsus on tõepoolest ainsad kaks otsust, mille tegid ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses pädevad asutused ja millele vaidlustatud otsused tuginevad. Nõukogu lisas, et ta võttis oma kaalutlusõiguse raames arvesse Sanctieregelingi ja Ühendriikide otsust üksnes kui faktilisi asjaolusid, mis pidid kinnitama kahes kõnealuses otsuses tehtud järeldusi hageja jätkuvast seotusest CPP ja NPA-ga.
- 103 Need selgitused, mis on muide kooskõlas nõukogu ja Madalmaade selgitustega kohtuasjas T-47/03 (vt Sisoni kohtuotsus, punktid 211 ja 222), on võrdväärset kohtuliku ülestunnistusega, mida tuleb hageja kasuks arvestada, kui need ei ole ilmselgelt kokkusobimatud käesoleva hagiavaldusega vaidlustatud otsuste sõnastusega.
- 104 Lisaks ei ole tõendatud ega isegi väidetud, et vaidlustatud otsused võeti vastu ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses pädeva asutuse mõne muu otsuse alusel. Eeskätt ei ole väidetud, et hagejat on või oli Filipiinidel seoses CPP ja NPA väidetava terroristliku tegevusega uuritud, vastutusele võetud või süüdi mõistetud.

105 Järelikult peab Esimese Astme Kohus vaidlustatud otsuste õiguspärasuse kontrollil, hinnates nende vastavust ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 eespool märgitud nõuetele, piirduma üksnes Raad van State 1995. aasta otsuse ja rechtbanki otsuse uurimisega.

106 Sellega seoses tuleb kõigepealt meenutada, millises kontekstis tehti Raad van State 1995. aasta otsus ja rechtbanki otsus ning milline on nende otsuste täpne sisu ja ulatus, nagu Esimese Astme Kohus seda määratles Sisoni kohtuotsuse punktides 46–70:

„46 Toimikust ilmneb, et hageja on Filipiinide kodanik, kes elab Madalmaades alates 1987. aastast. Pärast seda, kui Filipiinide valitsus võttis 1988. aasta septembris hagejalt ta passi, esitas ta taotluse pagulasseisundi ja Madalmaade elamisloa saamiseks humanitaarkaaluksel. Justiitsküsimuste riigisekretär (edaspidi „riigisekretär”) jättis selle taotluse 13. juuli 1990. aasta otsusega rahuldamata, tuginedes Genfi konventsiooni artikli 1 lõikele F [...]

47 Riigisekretär jättis selle otsuse muutmise taotluse vaikimisi rahuldamata ning hageja esitas Raad van Statele (riiginõukogu, Madalmaad) kaebuse selle vaikimisi tehtud tagasilükkamise otsuse peale.

48 Raad van State tühistas 17. detsembri 1992. aasta otsusega (edaspidi „Raad van State 1992. aasta otsus”) selle vaikimisi tehtud tagasilükkamise otsuse. See kohus leidis sisuliselt, et riigisekretär ei olnud õiguslikult piisavalt märkinud, millised hageja väidetavad teod olid viinud teda järeldusele, et hageja suhtes kohaldatakse Genfi konventsiooni artikli 1 lõiget F. Sellega seoses rõhutas Raad van State, et riigisekretäri poolt talle konfidentsiaalsetena edastatud dokumendid ei selgitanud seda küsimust piisavalt. Kuna seda selguse puudumist ei saanud nende

dokumentide konfidentsiaalse laadi tõttu likvideerida poolte ärakuulamisele vastavalt võistlevuse põhimõttele, siis leidis Raad van State, et nendes dokumentides esitatud ebaselget teavet ei saa tõlgendada hagejale ebasoodsalt.

- 49 Riigisekretär jättis 26. märtsi 1993. aasta otsusega uuesti rahuldamata hageja taotluse riigisekretäri 13. juuli 1990. aasta otsuse muutmiseks. See rahuldamata jätmise otsus oli peamiselt põhjendatud Genfi konventsiooni artikli 1 lõike F alusel ja teise võimalusena Vreemdelingenwet'i (Madalmaade välismaalaste seadus) artikli 15 teise lõigu alusel, arvestades Madalmaade riigi ülekaalukaid huve, muu hulgas Madalmaade kui suveräänse riigi terviklikkust ja usaldusväärsust, mis puudutab eeskätt tema kohustusi teiste riikide ees.
- 50 Hageja kaebas selle otsuse edasi ning Raad van State tühistas 21. veebruari 1995. aasta otsusega (edaspidi „Raad van State 1995. aasta otsus”) riigisekretäri 26. märtsi 1993. aasta otsuse.
- 51 Selles otsuses sedastas Raad van State, et riigisekretär oli oma otsust põhjendanud järgmistele hinnanguelementidele tuginedes:
 - Binnenlandse Veiligheidsdienst'i (Madalmaade sisejulgeoleku talitus, edaspidi „BVD”) 3. märtsi 1993. aasta kiri, millest ilmneb esiteks, et hageja oli Filipiinide kommunistliku partei (edaspidi „CPP”) president ja juht, ja teiseks, et CPP sõjaline üksus NPA oli sõltuv CPP keskkomiteest ja seega hagejast;
 - BVD järeldused, et esiteks juhtis hageja faktiliselt NPA-d ja teiseks oli NPA – ja seega ka huvitatud isik – vastutav suure hulga terroriaktide eest Filipiinidel.

52 Raad van State tõi välja järgmised näited nendest terroriaktidest, mida riigisekretär oma 26. märtsi 1993. aasta otsuses esitas:

- Digos'e külas, Mindanao saarel (Filipiinid) 40 elaniku (peamiselt kaitseta naised ja lapsed) mõrvamine 25. juunil 1989;
- Dipalog'i külas (Filipiinid) 14 inimese, sh kuue lapse tulistamine 1989. aasta augustis;
- Del Monte külas (Filipiinid) kuue elaniku hukkamine 16. oktoobril 1991.

53 Raad van State märkis ka, et riigisekretär viitas 1985. aastal CPP ja NPA ridades toimunud kaadripuhastusele, mille käigus mõrvati arvatavasti 800 nende organisatsioonide liiget ilma mis tahes kohtupidamiseta.

54 Lõpuks mainis Raad van State, et riigisekretäri sõnul oli BVD järeldanud ühtlasi, et CPP ja NPA olid astunud kontakti terroristlike organisatsioonidega terves maailmas ja et oli täheldatud ka isiklikke kontakte hageja ja nende organisatsioonide esindajate vahel.

55 Seejärel tutvus Raad van State erimenetluse raames riigisekretäri toimiku teatavate konfidentsiaalsete dokumentidega ning riigisekretärile saadetud BVD 3. märtsi 1993. aasta kirja (eespool punkt 51) aluseks olnud „operatiivsete elementidega”.

56 Eespool mainitud asjaoludele tuginedes otsustas Raad van State seejärel järgmist:

„[Raad van State] leiab eespool mainitud asjaolude põhjal, et on piisavalt usutav, et [hageja] oli [26. märtsi 1993. aasta] otsuse tegemise ajal CPP president ja juht. Lisaks õigustavad tõendid järeldust, et NPA allus CPP keskkomiteele, ning järeldust, et [26. märtsi 1993. aasta] otsuse tegemise ajal oli [hageja] vähemalt üritanud NPA-d realselt Madalmaadest juhtida. [Raad van State] arvates on ka üksnes avalike allikate, näiteks Amnesty International'i aruande alusel piisavalt usutav, et NPA vastutab rea Filipiinidel toimunud terroriaktide eest. Tõenditest tuleneb ka faktiline alus järeldusele, et [hageja] on vähemalt üritanud juhtida eespool viidatud tegevust, mis on NPA vastutusel Filipiinidel toimunud. Esitatud tõenditest ilmneb samuti, et esineb faktiline alus õigustamaks [riigisekretäri] teesi, mille kohaselt CPP-l [ja] NPA-l on kontaktid terroristlike organisatsioonidega terves maailmas ning et [hageja] ja nende organisatsioonide esindajate vahel olid isiklikud kontaktid. Siiski ei anna need tõendid piisavat faktilist alust õigustamaks järeldust, et [hageja] juhtis nimetatud operatsioone ning vastutab nende eest niisugusel määral, et leida, et esinevad tõsised põhjused oletamaks, et [hageja] on tegelikult toime pannud [Genfi konventsiooni artikli 1 lõikes F] mainitud tõsiseid kuritegusid. Sellega seoses võttis [Raad van State] otsesõnu arvesse seda – nagu [Raad van State] juba järeldas oma 17. detsembri 1992. aasta otsuses –, et [Genfi] konventsiooni artikli 1 lõiget F tuleb tõlgendada kitsalt.

Seetõttu leiab [Raad van State], et [riigisekretär] ei saanud eespool mainitud tõendite alusel tunnistada, et [hagejale] ei saa anda [Genfi] konventsiooni kaitset.”

57 Raad van State leidis ühtlasi, et hagejal olid mõjuvad põhjused karta tagakiusamist, kui ta saadetakse tagasi Filipiinidele, ja et seetõttu tuli teda lugeda Genfi konventsiooni artikli 1 lõike A punkti 2 tähenduses pagulaseks.

58 Raad van State uuris seejärel, kuivõrd põhjendatud oli riigisekretäri poolt teise võimalusena esitatud põhistus, mille toel ta keeldus lubamast hagejat Madalmaadesse avaliku huvi kaalutlustel, lähtudes Vreemdelingenwet'i artikli 15 teisest lõigust.

59 Sellega seoses leidis Raad van State eeskätt järgmist:

„Kuigi [Raad van State] tunnistab [riigisekretäri] esiletoodud huvi tähtsust, arvestades eeskätt tema poolt esile toodud kaudseid tõendeid isiklike kontaktide kohta [hageja] ja terroristlike organisatsioonide esindajate vahel, ei saa see siiski õigustada Vreemdelingenwet'i artikli 15 teisele lõigule viitamist, kui ei ole tagatud, et [hageja] lubatakse mõnda teise riiki kui Filipiinid. Sellele vastandub asjaolu, et selline [hageja] riiki lubamisest keeldumine tuleb lugeda vastuolus olevaks Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikliga 3.”

60 Selle otsuse tegemise järel jättis riigisekretär 4. juuni 1996. aasta otsusega hageja taotluse riigisekretäri 13. juuli 1990. aasta otsuse muutmiseks uuesti rahuldamata. Kohustades küll hagejat Madalmaadest lahkuma, otsustas riigisekretär siiski, et

hagejat ei saadeta välja Filipiinidele, kuni tal on mõjuvad põhjused karta Genfi konventsiooni tähenduses tagakiusamist või Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste konventsiooni (EIÕK) artikliga 3 vastuolus olevat kohtlemist.

- 61 11. septembri 1997. aasta otsusega jättis [...rechtbank] põhjendamatusse tõttu rahuldamata hageja kaebuse riigisekretäri 4. juuni 1996. aasta otsuse peale.
- 62 Rechtbankis toimunud menetluse käigus edastati sellele kohtule konfidentsiaalselt kõik dokumendid, mis käsitlesid BVD uurimist hageja tegevuse kohta Madalmaades, eeskätt BVD 3. märtsi 1993. aasta kiri riigisekretärile (eespool punkt 51), ja selle kirja aluseks olevad operatiivsed elemendid. Rechtbanki president tutvus nendega erimenetluse raames. Rechtbank otsustas oma presidendi aruande põhjal, et nende tõendite hagejale esitamise piiramine oli õiguspärane. Kuna hageja oli andnud seaduses ettenähtud nõusoleku, võttis rechtbank nende dokumentide sisu siiski vaidluse lahendamisel arvesse.
- 63 Seejärel hindas rechtbank, kas tema ees vaidlustatud otsust on võimalik kinnitada osas, kus sellega keelduti hagejale pagulasseisundit ning elamisluba andmast.
- 64 Mis puudutab rechtbanki otsuse aluseks olevaid asjaolusid, siis viitas see kohus Raad van State 1995. aasta otsusele.
- 65 Selle otsuse alusel leidis rechtbank, et tuleb lugeda õiguslikult kindlaksmääratuks, et Genfi konventsiooni artikli 1 lõiget F ei saa hagejale kohaldada; et tal on selle

konventsiooni artikli 1 lõike A ja Vreemdelingenweti artikli 15 tähenduses põhjendatud kartus tagakiusamise ees; ja et hageja kas otsene või kaude väljasaatmine tema päritoluriiki on vastuolus EIÕK artikliga 3.

- 66 Rechtbank uuris seejärel küsimust, kas Raad van State 1995. aasta otsus andis riigisekretärile võimaluse keelduda hagejale pagulasseisundit andmast vastavalt Vreemdelingenweti artikli 15 teisele lõigule, mis sätestab, et „kui pagulasseisundi andmisest keeldumine kohustaks välismaalast kohe minema mõnda esimeses lõigus mainitud riiki, võib keelduda seda seisundit andmast üksnes üldisest huvist tulenevatel kaalukatel põhjustel”, kuigi riigisekretäril ei olnud õnnestunud tagada hageja vastuvõtmist mõnesse muusse riiki peale Filipiinide.
- 67 Sellega seoses tsiteeris rechtbank Raad van State 1995. aasta otsuse tervet kõnealust punkti, mis on esitatud eespool punktis 59.
- 68 Rechtbank võttis seejärel seisukoha küsimuses, kas riigisekretär kasutas siinses juhtumis õigustatult oma õigust teha erandit reeglist, mille kohaselt tavaliselt antakse välismaalasele Madalmaades pagulasseisund, kui tal on Genfi konventsiooni artikli 1 lõike A tähenduses põhjendatud kartus tagakiusamise ees ja kui ei ole ühtegi teist riiki, mis teda varjupaigataotlejana vastu võtaks – need tingimused olid rechtbanki arvates käesolevas asjas täidetud. Sellega seoses tegi rechtbank järgmise järelduse:

„[R]echtbank leiab, et ei saa väita, et [riigisekretär] ei kasutanud seda õigust [hageja] suhtes mõistlikult, arvestades „Madalmaade riigi ülekaalukaid huve, nimelt Madalmaade kui suveräänse riigi terviklikkust ja usaldusväärsust, mis puudutab eeskätt Madalmaade kohustusi teiste riikide ees”, mida tunnistas ka [Raad van State]. Asjaolud, millele [Raad van State] selle hinnangu andmisel tugines, on [r]echtbankile määrava tähtsusega. Ei ole tuvastatud, et [riigisekretär] oleks

pidanud [käesolevas asjas vaidlustatud] otsuse tegemise hetkel neile asjaoludele teistsuguse tähenduse omistama. [Hageja] märkused Filipiinide poliitilise olukorra muutumisest ning tema rollist Filipiinide ametiasutuste ja [CPP] vahelistel läbirääkimistel ei muuda siin midagi, kuna nagu [Raad van State] otsusest ilmneb, tuginevad olulised põhjused teistele asjaoludele.”

69 Seetõttu jättis rechtbank kaebuse, mille hageja esitas keeldumise peale anda talle Madalmaades pagulasseisund, põhjendamata.

70 Rechtbank jättis samuti põhjendamata hageja kaebuse talle Madalmaade elamisloa andmisest keeldumise peale. Võttes seisukoha küsimuses, kas riigisekretär tegi oma otsuse pärast huvide mõistlikku kaalumist, viitas rechtbank eespool punktis 68 viidatud järeltulele ning lisas, et riigisekretär oli omistanud sellega seoses hageja poolt esile toodud huvidele õigustatult väiksema kaalu.”

¹⁰⁷ Raad van State 1995. aasta otsuse ja rechtbanki otsuse sisu, ulatust ja konteksti arvestades ei saa neid kumbagi pidada ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 tähenduses pädeva asutuse otsuseks.

¹⁰⁸ Esiteks ei ole neis otsustes hagejat viidatud sätete tähenduses „süüdi mõistetud”.

- 109 Teiseks ei kujuta need otsused endast nimetatud sätete tähenduses „terroriakti uurimise algatamist, terroriakti eest vastutuselevõtmist” vms.
- 110 Siinkohal tuleb meeles pidada, et ühenduse õigusnormi kohaldamisala tõlgendamiseks tuleb korraga arvesse võtta nii selle sõnastust, konteksti kui ka eesmärke (vt Euroopa Kohtu 8. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-280/04: Jyske Finans, EKL 2005, lk I-10683, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 111 Esimese Astme Kohus leiab, et arvestades nii käesolevas asjas käsitletud sätete (vt eeskätt ühise seisukoha 2001/931 preambuli punkt 1) sõnastust, konteksti ja eesmärke kui ka siseriiklike asutuste kesket rolli määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 sätestatud varade külmutamise menetluses (vt Sisoni kohtuotsus, punkt 164 jj), peab „uurimise algatamise või vastutuselevõtmise otsus”, selleks et nõukogu saaks sellele õiguspäraselt viidata, olema tehtud siseriiklikus menetluses, mille vahetu ja peamine eesmärk on huvitatud isiku suhtes ennetava või karistava meetme võtmine terrorismivastase võitluse raames ja tema seotuse tõttu terrorismiga. Seda nõuet ei täida siseriikliku kohtu otsus, mis näiteks tsiviilõigusi ja -kohustusi käsitleva vaidluse raames vaid kõrvaliselt ja juhuslikult võtab ka seisukoha huvitatud isiku võimalikust seotusest sellise tegevusega.
- 112 Mõiste „uurimise algatamise või vastutuselevõtmise” sellist kitsast tõlgendamist kinnitavad eeskätt ka ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 erinevad keeleversioonid.
- 113 Käesolevas asjas rõhutab hageja õigustatult, et Raad van States ja rechtbankis toiminud menetluste eesmärk ei olnud sugugi tema võimaliku terroriaktides osalemise karistamine, vaid üksnes justiitsküsimuste riigisekretäri selle otsuse õiguspärasuse kontroll, millega keelduti hagejale pagulasseisundi ja Madalmaade elamisloa andmisest

esimese võimalusena Genfi konventsiooni artikli 1 lõike F ja teise võimalusena Vreemdelingenweti artikli 15 teise lõigu alusel.

114 Kuigi Raad van State ja rechtbank tutvusid nende menetluste raames Madalmaade sisejulgeoleku talituse (edaspidi „BVD”) toimikuga hageja väidetava seotuse kohta terroriaktidega Filipiinidel, ei otsustanud nad siiski algatada uurimist nende asjaolude kohta, ega kavatsenud ammugi hagejat vastutusele võtta.

115 Sellest tuleneb, et Raad van State 1995. aasta otsus ja rechtbanki otsus ei täida ühise seisukohta 2001/931 artikli 1 lõike 4 nõudeid ning need otsused üksi ei saa õigustada hageja rahaliste vahendite külmutamise otsuse tegemist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 alusel.

116 Igal juhul tuleb rõhutada, et kui nõukogu kavatseb vastu võtta või uue uurimise järel säilitada määruse nr 2580/2001 alusel rahaliste vahendite külmutamise meetme vastavalt terroriakti eest „uurimise algatamise või vastutuselevõtmise” siseriiklikule otsusele, siis ei saa nõukogu kõrvale jätta nende uurimiste või vastutuselevõtmiste hilisemat arengut (vt selle kohta I PMOI ja II PMOI kohtuotsused). Seega võib juhtuda, et politsei või julgeolekualituse uurimine võidakse lõpetada ilma, et järgneks kohtumenetlust, kuna ei suudetud koguda piisavalt tõendeid, või et kohtumenetluses langeb otsuse tegemise vajadus samadel põhjustel ära. Samuti võib vastutuselevõtmise otsus viia sellest vastutuselevõtmisest loobumiseni või õigeksmõistmiseni. Ei ole lubatav, et nõukogu ei võta arvesse neid asjaolusid, mis kuuluvad olukorra hindamisel arvesse võtmisele tulevate asjakohaste andmete hulka (vt eespool punkt 98). Erineva otsuse tegemine tähendaks, et nõukogule ja liikmesriikidele antaks ulatuslik võim külmutada piiramatult ühe isiku rahalisi vahendeid väljaspool igasugust kohtulikku kontrolli ja sõltumata sellest, millise lahendini jõutakse võimalikes kohtumenetlustes.

117 Seega tuleb käesolevas asjas arvestada Raad van State ja rechtbanki hinnangut BVD poolt oma uurimise käigus kogutud tõendite tõsiseltvõetavusele ja usutavusele. Ei ole ilmselge, et need hinnangud kinnitavad teesi, mida nõukogu ja Madalmaad hetkel kaitsevad. Need kohtud leidsid tõepoolest, et teatud BVD toimikus olevad asjaolud on „piisavalt usutavad” või on „an[dnud] [...] piisava faktilise aluse riigisekretäri [...] teesile”, eeskätt seoses väidetega, et hageja oli „vähemalt üritanud anda juhendeid NPA poolt Filipiinidel teostatud [terroristliku] tegevuse kohta”, ning et hagejal olid „isiklikud kontaktid” terroristlike organisatsioonide esindajatega üle terve maailma. Siiski leidsid need kohtud lõpuks, et nimetatud asjaolud „ei an[dnud] [...] piisavat faktilist alust õigustamaks järeldust, et [hageja] [oli] juhti[nud] nimetatud operatsioone ning vastuta[s] nende eest sellel määral, et leida, et esine[sid] tõsised põhjused oletamaks, et [hageja] o[li] tegelikult toime pannud [Genfi konventsiooni artikli 1 lõikes F] mainitud tõsiseid kuritegusid”. Lisaks, kuigi rechtbank tunnistas riigisekretäri teise võimalusena esitatud teesi, et ta võis keelduda lubamast hagejat Madalmaadesse nii pagulasena kui ka talle elamisluba väljastamast üldisest huvist tingitud põhjustel Vreemdelingenweti artikli 15 teise lõike alusel, siis märkis hageja õigustatult, et „üldise huvi” mõiste selle sätte tähenduses, täpsemalt „Madalmaade kui suveräänse riigi terviklikkus ja usaldusväärsus, mis puudutab eeskätt Madalmaade kohustusi teiste riikide ees” ei vasta sugugi „terrorismi” kriteeriumile, mida nõukogu kasutas ühises seisukohas 2001/931 ja määruses nr 2580/2001.

118 Veelgi enam, Esimese Astme Kohtule esitatud toimikust nähtub, et BVD kogutud andmete põhjal leidis Madalmaade prokurör, et puuduvad tõendid hageja suhtes Madalmaades kriminaalmenetluse algatamiseks.

119 Hageja viitab sellega seoses Madalmaade tollase välisministri J. De Hoop Schefferi avaldusele, mille viimane tegi vastusena parlamendi 16. augusti 2002. aasta küsimusele, mis oli sõnastatud järgmiselt: „Kas Madalmaad on sõltumatult uurinud [CPP-d, NPA-d ja J. M. Sisoni käsitlevaid] terrorismisüüdistusi? Kui vastus on jaatav, siis mis ajast saadik

ja mis viisil?”. Vastuseks sellele küsimusele teatas J. De Hoop Scheffer Madalmaade parlamendis (Tweede kamer der Staten-Generaal) 8. oktoobril 2002 järgmist:

„Madalmaad uurisid CPP [ja] NPA ning J. M. Sisoni tegevust Madalmaades. See ilmneb eeskätt [BVD, millest vahepeelsel ajal on saanud Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst ehk AIVD (üldine teabe- ja julgeolekupalatus)] 2001. aasta aastaaruandest. [...] Eeskätt AIVD kaudsete tõendite põhjal, mille kohaselt CPP-d [ja] NPA-d juhitakse Madalmaadest, uuriti prokuröri vastutusel, kas esinevad piisavad asjaolud kriminaalmenetluse algatamiseks. Ilmnes, et selliseid asjaolusid ei esinenud.”

120 Seega tunnistati ametlikult, et 8 oktoobril 2002, st vähem kui kolm nädalat enne hageja esimest kandmist vaidlusalusesse loetellu 28. oktoobril 2002, leidis Madalmaade prokurör – keda Madalmaade Kuningriigi kohtuistungil antud kinnituse kohaselt peetakse iseseisvaks kohtuorganiks –, et BVD ja AIVD toimikus ei olnud piisavalt kaalukaid ja usutavaid tõendeid või kaudseid tõendeid, et algatada Madalmaades hageja suhtes uurimine või kriminaalvastutusele võtmine terroriakti eest seoses tema seotusega CPP ja/või NPA tegevusega.

121 Neil tingimustel leiab Esimese Astme Kohus igal juhul, et Raad van State 1995. aasta otsust ega rechtbanki otsust ei saa vaidlustatud otsuste vastuvõtmise ajal pidada ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tingimustele vastavaks. Seega ei saa nende otsustega õiguspäraselt õigustada nimetatud kuupäeval vaidlustatud otsuste vastuvõtmist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 alusel.

122 Arvestades kõiki eelnevaid kaalutlusi, tuleb tagasi lükata hageja argumendid asjaolude hindamisel tehtud vea või koguni ilmse vea kohta; ning Raad van State 1995. aasta otsuse ja rechtbanki otsusega seoses nõustuda tema peamise argumendiga, et määruse

nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 esitatud õiguslikud tingimused ei ole käesolevas asjas täidetud.

- 123 Arvestades eespool punktides 100–105 esitatut, tuleb selle argumendi põhjendatuse tunnistamise tõttu tühistada otsused 2007/445 ja 2007/868 hagejat puudutavas osas, ilma et oleks vaja uurida teisi hageja esitatud väiteid.

Otsuste 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ning määruse nr 501/2009 tühistamise nõuded

Poolte argumendid

- 124 Tuginedes *mutatis mutandis* otsuste 2007/445 ja 2007/868 tühistamise nõuete toetuseks juba esitatud argumentidele, esitab hageja uued argumendid toetamaks nõudeid otsuste 2008/343, 2008/583 ning 2009/62 ja määruse nr 501/2009 tühistamiseks. Nendes argumentides käsitletakse konkreetsemalt nõukogu 25. veebruari 2008. aasta kirjale lisatud seletuskirjas esitatud uusi asjaolusid (vt eespool punkt 14).
- 125 Sellega seoses väidab hageja esiteks, et nõukogu on ilmselgelt ekslikult tõlgendanud ja eksitavalt käsitlenud rechtbanki 13. septembri 2007. aasta otsust ning Haagi apellatsioonikohtu 3. oktoobri 2007. aasta otsust, mis on seotud Madalmaades 28. augustil 2007 hageja suhtes algatatud kriminaalmenetlusega, kuna too oli kutsunud üles Filipiinidel teatud mõrvasid sooritama.

- 126 Esiteks leidsid asjaomased kohtud neis kahes otsuses – mis olid esitatud 8. juulil 2008 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud dokumendi 4. ja 5. lisa –, et puudusid igasugused konkreetsed kaudsed tõendid hageja vahetust kriminaalsest seotusest kõnealuste asjaoludega, et õigustada tema eelvangistuses pidamist. Lisaks tühistati rechtbanki otsus ja asendati apellatsioonikohtu otsusega ning on seega täiesti asjakohatu.
- 127 Teiseks, nagu hageja teatas nõukogule juba enne otsuse 2008/343 vastuvõtmist, jättis Filipiinide ülemkohus 2. juuli 2007. aasta otsusega (hagiavalduse 9. lisa) kõnealused süüdistused sisuliselt rahuldamata, kuna need olid ajendatud „poliitilistest kaalutlustest”. Seetõttu on lubamatu, et samade asjaolude kohta toimub Madalmaades kriminaalmenetlus.
- 128 Kolmandaks ei võtnud nõukogu ka arvesse rechter-commissaris’e (eeluurimiskoh-tunik) 21. novembri 2007. aasta otsust, millega lõpetati esialgne kriminaaluurimine kaalukate tõendite puudumise tõttu (8. juulil 2008 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud dokumendi 6. lisa).
- 129 Hageja väidab teiseks, et Madalmaade kolme kohtuastme eespool viidatud otsustest teda puudutavas kriminaalmenetluses ning Filipiinide ülemkohtu otsusest ei ilmne ühtegi kaalukat ega usutavat tõendit või kaudset tõendit tema osalemisest mis tahes terroristlikus tegevuses, pigem vastupidi. Lisaks ei ole Madalmaade kriminaalmenet-luses väidetud teod terroriaktid ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.
- 130 Nõukogu leiab omakorda, et rechtbank jäeldas 13. septembri 2007. aasta otsuses, et paljud asjaolud viitavad sellele, et hageja oli seotud Filipiinide Kommunistliku Partei keskkomiteega ja selle sõjalise tiiva NPA-ga. See kohus leidis samuti, et esinevad

asjaolud, mis osutavad, et hageja täidab jätkuvalt keskset rolli Filipiinide Kommunistliku Parte keskkomitee ja NPA salajasel tegevuses. Apellatsiooniasjas järelmaks Haagi apellatsioonikohus 3. oktoobri 2007. aasta otsuses, et toimikus sisaldub rida asjaolusid, mis näitavad, et hageja jätkas keskse rolli täitmist Filipiinide Kommunistlikus Parteis kõigi eksiilis elatud aastate jooksul.

131 Nõukogu leiab, et need kaks otsust kinnitavad otseselt tema seisukohta, et hageja oli seotud terroriaktidega ja et tema suhtes olid teinud otsuseid pädevad asutused ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.

132 Mis puudutab Haagi apellatsioonikohtu järelmaksust, et ei ole tõendatud otsese seose olemasolu ühelt poolt hageja rolli vahel Filipiinide Kommunistlikus Parteis ning teiselt poolt Filipiinidel toimunud mõrvade vahel, mida käsitleti tema vastu esitatud süüdistustes, siis ei pea nõukogu seda asjakohaseks, kuna ta ei kavatse tugineda hageja süüle neis kuritegudes, vaid tema keskele rollile Filipiinide Kommunistlikus Parteis, mida ta täitis vaatamata oma eksiilile Madalmaades. Sama kehtib ka esialgse kriminaalmenetluse lõpetamise kohta.

Esimese Astme Kohtu hinnang

133 Tuleb märkida, et rechtbanki 13. septembri 2007. aasta otsus ja Haagi apellatsioonikohtu 3. oktoobri 2007. aasta otsused on tehtud hageja suhtes Madalmaades 28. augustil 2007 algatatud esialgse kriminaalmenetluse raames, kuna too oli pärast sisemisi

vastuolusid CPP-s kutsunud üles 2003. ja 2004. aastal Filipiinidel teatud mõrvasid või mõrvakatseid sooritama.

134 Sellegipoolest ei ole tõendatud ega isegi väidetud, et need mõrvad või mõrvakatsed, isegi kui neid saab hagejale süüks arvata, kuuluvad ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 tähenduses terroriaktide alla.

135 Seega tuleb sedastada, et nii nagu Raad van State 1995. aasta otsus ja rechtbanki otsus, ei vasta ka rechtbanki 13. septembri 2007. aasta otsus ning Haagi apellatsioonikohtu 3. oktoobri 2007. aasta otsus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4 sätestatule.

136 Sõltumata sellest, mis saab edasi kõnealusest esialgsest kriminaaluurimisest ja eeskätt rechter-commissaris'e 21. novembri 2007. aasta otsusest lõpetada esialgne kriminaaluurimine kaalukate tõendite puudumise tõttu, ei saa need otsused seega ühelgi juhul õiguspäraselt õigustada vaidlustatud otsuste ja määruse vastuvõtmist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 alusel.

137 Pealegi, nagu nõukogu väitis menetlusedokumentides ning kinnitas otsesõnu ka kohtuistungil, ei viita ta 25. veebruari, 29. aprilli ja 15. juuli 2008. aasta ning 27. jaanuari 2009. aasta kirjadele lisatud seletuskirjades rechtbanki 13. septembri 2007. aasta otsusele ning Haagi apellatsioonikohtu 3. oktoobri 2007. aasta otsusele kui pädevate asutuste otsustele ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, vaid kui

faktilistele asjaoludele, mis peaks kinnitama Raad van State 1995. aasta otsuses tehtud järeldusi hageja jätkuvast seotusest CPP ja NPA-ga. Sama järeldus tuleb teha a nõukogu 16. juuni 2009. aasta kirjale lisatud seletuskirja kohta.

- 138 Arvestades seda, mis on esitatud eespool seoses otsuste 2007/445 ja 2007/868 tühistamist käsitleva teise väite uurimisega, siis toovad need järeldused kaasa otsuste 2008/343, 2008/583 ja 2009/62 ning määruse nr 501/2009 tühistamise hagejat käsitlevas osas, ilma et oleks vaja uurida hageja ülejäänud argumente.

Kohtukulud

- 139 Kodukorra artikli 87 lõike 1 kohaselt lahendatakse kohtukulude jaotamine kohtuotsuses või määrukses, millega lõpetatakse asjas menetlus.

- 140 Siinses asjas ei lõpeta käesolev kohtuotsus menetlust, kuna menetlus peatati EÜ artiklite 235 ja 288 alusel esitatud kahju hüvitamise nõude osas kuni sinne kohtuotsus on kuulutatud (vt eespool punkt 27).

141 Eelnevat arvestades otsustatakse kohtukulude kandmine edaspidi.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (seitsmes koda)

otsustab:

1. Tühistada Jose Maria Sisoni puudutavas osas nõukogu 28. juuni 2007. aasta otsus 2007/445/EÜ, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsused 2006/379/EÜ ja 2006/1008/EÜ; nõukogu 20. detsembri 2007. aasta otsus 2007/868/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2007/445; nõukogu 29. aprilli 2008. aasta otsus 2008/343/EÜ, millega muudetakse otsust 2007/868; nõukogu 15. juuli 2008. aasta otsus 2008/583/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2007/868; nõukogu 26. jaanuari 2009. aasta otsus 2009/62/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2008/583; ja nõukogu 15. juuni 2009. aasta määrus (EÜ) nr 501/2009, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks otsus 2009/62.

2. Kohtukulude kandmine otsustatakse edaspidi.

Forwood

Šváby

Moavero Milanesi

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 30. septembril 2009 Luxembourgis.

Allkirjad